

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. október 9.
(vasárnap)**

Horváth Géza

JÉZUS MINDEN MINDENEK BEN

Énekek: 67,1; 677; 111,6; 426

Lekció: Fil 3,1-10

Alapige: Fil 3,7-8

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük, mennyei Atyánk, hogy ezen a délelőttön is hozzád fordulhatunk, és feléd irányulhat a mi könyörgésünk. Az éneken azt kértük, hogy fordítsd hozzánk a te szent arcodat. Köszönjük, hogy ma reggel, amikor felkelt a nap, te már odafordítottad kegyelmes tekintetedet az egész világ felé.

Köszönjük, hogy mindeddig megtartottad, hordoztad ezt a bűneiben nyögő és nélküled élő nyomorult világot.

Köszönjük, hogy orcád ragyogását Jézus Krisztus tündöklésében láthatjuk, az Ő golgotai kereszthalálában és feltámadásában, akibe egyedüli reménységünket, bizodalmunkat, hitünket vethetjük.

Köszönjük, hogy együtt lehetünk a gyülekezet közösségében, és így figyelhetünk rád, üzenetedre, kijelentésedre. Engedd, hogy tegyük ezt őszintén, alázatosan, szívből kérve: Szólj, Uram, mert hallják a te szolgálid!

Köszönjük, hogy megtartottad életünket az elmúlt hét napjain, sasszárnyakon hordoztál bennünket, vezéreltél, bajunkban védtél. Adj szívünkbe olyan lelkületet, amely hálás mindezért, mindent neked tulajdonít, és mindenért téged dicsőít!

Kérünk, hogy ezen az alkalmon is ölelj körül bennünket! Olyan sok helyről jöttünk, sok nehézséggel, bűnnel, gonddal, problémával, de lehet, hogy örömmel és hálaadással! Urunk, te mindenkit ismersz, tudod, mire van szükségünk. Te tudsz tovább vinni bennünket a hitéletünkben.

Szentlelked által tedd az igédet élővé és hatóvá közöttünk, hogy mindenki a saját nyelvén hallja a te nagyságos dolgaidat! Kérünk, add a Szentlélek világosságát és erejét igehirdetőnek és igehallgatóknak egyaránt!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a Filippiekhez írt levél 3. fejezetének 7-8. verseiből olvasom ekképpen: „Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltém a Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem.”

Kedves testvérek, a Filippi levél 3. fejezetének olvasása közben megállapítottam, hogy a Filippi gyülekezet megalakulása óta kiváltságos gyülekezet, mert Isten Lelke nem engedte Pál apostolt Kis-Ázsiába, hanem Európába küldte. Az első nagyobb város, ahol a folyóvíz mellett hirdeti Pál az evangéliumot, Filippi. Egy kedves gyülekezet alakul meg Filippiben, akiknek később az apostol fogságból írja ezt a levelet. Különleges kapcsolatot fűzte őt ehhez a gyülekezethez. Ezt abban látom, hogy egyetlen gyülekezet sem volt, amely előtt Pál apostol ennyire kitárulkozott volna, ahol ilyen őszintén beszélt volna a gondolatairól, érzelmeiről.

A két felolvasott versben is – mely a bizonyoságtételének lényege – kitér a szívére a gyülekezeti tagok előtt, és elmondja nekik hitvallását: Jézus Krisztus ismeretének páratlan gazdagságáért mindent kárnak és szemétnek ítélt. Semmi olyanról nem akarja meggyőzni a gyülekezetet, amiről ő meg nem győződött volna. Semmire nem akarja rávenni a hívőket, csak arra, amire őt is rávette az ő drága Megváltója, Jézus Krisztus.

Pál lelki életet ajánl a gyülekezetnek, nemcsak beszél, hanem valóban az élete bizonyoságtétele: „Jézus Krisztus ismeretének páratlan gazdagságáért kárnak és szemétnek ítélek mindent.” Nem azt mondja az apostol, hogy járjátok ezt az utat, mert jó, hanem azt, hogy én is azon járok! Ti csak kövessétek a Krisztust, mert Ő az élet, hanem egy másik igében mondja: „Legyetek az én követőim, ahogy én is a Krisztusé!”

1988-ban, amikor először Svájcban jártunk, egy kedves házaspár elvitt bennünket Davosba, ami egy nemzetközileg ismert kirándulóhely, óriási hegyekkel, felvonókkal. Amikor ott jártunk, azon a napon ünnepelték a felvonók átadásának centenáriumát. Két hegycsúcsot kötött össze egy drótkötélpálya. Amikor a kezelő kinyitotta a kabin ajtaját, ő lépett be először.

Ez bátorságot adott nekem is, hogy ha ő lép be először, akkor meg van győződve arról, hogy biztonságos lesz az átkelés, átérünk vele a másik csúcsra, és vissza is fogunk jönni.

Pál apostol semmi olyanra nem akarja rábeszélteni a gyülekezetet, ami-be nem ő lépett volna be először. Nem úgy akarja ajánlani a hívő életet, hogy ő ne kószolt volna meg. Ha van itt valaki, aki még nem Jézus követője, ajánljuk neki, mert mi megkóstoltuk, már több éve, évtizede járunk az Úrral, és tudjuk, hogy megérte! Egy ismerősöm mondta: Ha nem lenne örök élet, akkor is érdemes lenne Krisztus követőjének lenni a földi életben!

Nekünk, akik átélhettük azt, amit Pál, hogy: „Jézus Krisztus ismeretének páratlan gazdagságáért kárnak ítélek mindent”, látszódjék meg az életünkön! Így tudjunk bizonyosságot tenni, hogy mi lépünk be először a „kabinba” – ezzel bátorságot, példát adunk a többieknek –, mi is rábízunk az életünket az Úr Jézus Krisztusra! Oda tudjuk-e magunkat állítani egy kereső elé? Nézd meg az életemet, az első helyen nálam Jézus Krisztus áll!

Nézzük meg, mit hagyott ott Pál apostol Jézus Krisztus ismeretének páratlan gazdagságáért!

1. „Ha másvalaki úgy gondolja, hogy testben bizakodhat, én még inkább: nyolcadik napon metéltek körül, Izrael népéből, Benjámin törzséből származom, héber a héberek közül, törvény szempontjából farizeus, buzgóság szempontjából az egyház üldözője, a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam.” (Fil 3,4-6)

Önmagukban nem megvetendő dolgok ezek, egy részéről nem is tehetett az apostol, hogy hova született, milyen nemzetségbe, törzsbe, azonban egy valamiről tehetett: buzgóság tekintetében az egyházat üldöző, a törvény igazsága tekintetében a törvény igazságát tette mindenek fölé.

Azt mondja, hogy testben bizakodott. Vallásos életének dolgait a testiek közé számítja. Mi azt gondolnánk, hogy a törvény megtartása, a parancsolatok komolyan vétele, az erkölcsi mércének tudása a lelki dolgok közé számíthatók.

Pál azt mondja, hogy ezek testiek, és ő ezekben bizakodott. Abban reménykedett az apostol, hogy Isten ezt neki beszámítja, értékeli, komolyan veszi, jutalom jár érte. Amikor találkozott az Úr Jézussal a damaszkuszi úton, Isten Szentlelke meggyőzte, hogy ezek nem számítanak. Nem önmagukban semmik, hanem az Isten előtti helyzetünk, jogállásunk tekintetében nem változtatnak semmit.

Isten nem arról győzi meg Pált, hogy ez nem elég, hanem odaállítja elé azt, aki elég. Először Krisztust értékeli fel, és Krisztus ismeretének fényében válik értéktelenné Pál számára minden. Ezt követően mondja Pál, hogy ezek olyan külsőségek, amelyekbe nem vethetem bizalmamat. Nem mu-

tathatom fel Istennek, mint érdemet. Amiről Pál azt gondolta, hogy értékes, kiderült, hogy csak fénylik, de nincs értéke.

Nyáron a nagy szárazságban a búza, ha meg is tudta hozni a kalászt, de nagy része üres volt. A repce gyönyörűen virágzott, szép sárga volt, de mag nem volt benne, ami az érték, amiért vetik.

2. Pál számára a családja nagyon fontos volt. Benjámin törzséből származott, amely előkelő törzs volt, hűséges Istenhez és a törvényhez.

Most az válik értékessé számára, hogy bekerül Isten családjába. Amikor újonnan születik, rögtön beviszik Damaszkuszba, bemutatják a gyülekezetben az atyafiaknak. Eleinte kételkedve fogadják, de később ők mentik meg, menekítik a városfalon keresztül.

3. Pál apostol római polgár volt, ami óriási előnyökkel járt. Valaki nagy összegben vásárolta meg a polgárjogot, Pál beleszületett. Fontos volt a származása is. Amikor Krisztus lesz minden mindenekben számára, akkor azzal dicsekszik, hogy: „Mi jobb hazát keresünk, nekünk a mennyben van polgárjogunk, ahonnan a Megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk.”

A jézusi példázatban, amikor egy férfi kincset talál, „és eladván mindent, megvevé azt a földet, hogy övé lehessen a kincs”. Mindent eladott, mert azt mondta, hogy ez a földdarab, amiben a kincs volt, mindennel felér.

4. Megtartotta a törvényt. Sokan azt gondolják, hogy a bűn egy erkölcsi mércének való meg nem felelés. Loptál, csaltál, hazudtál, paráználkodtál, nem tartottad meg az erkölcsi mércét! Pálnak is az volt a fontos megtéréséig, hogy a külső erkölcsi mércét megtartsa. Amikor a farizeus és a vámszedő imádkozik a templomban, a farizeus azt mondja: „tizedet adok mindenből, böjtölök kétszer egy héten, és nem vagyok olyan, mint ez a vámszedő”. Az erkölcsi mércének szépen megfelelek, jó ember vagyok. A vámszedő azt mondja: „Isten légy irgalmas nekem, bűnösnek!” Ő nem az erkölcsi mércét veszi alapul, hanem az Isten akaratát, és ahhoz képest nagyon mélyen van.

„S tehozzád bűnömért, lásd, el nem juthatok. A béklyó súlya nyom.” Ha nem segítesz rajtam, nem nyúlsz le a magasból és veszel fel engem, akkor én hozzád soha nem juthatok el! Ez a különbség a kettő között.

Pál apostol úgy gondolja, hogy ő megfelel a törvénynek. De az a lényeg, hogy Isten hogyan gondolja, mert nem az én mércém vagy egy másik ember mércéje a fontos!

Sokan jöttek hozzám temetést bejelenteni azzal a megjegyzéssel, hogy: jó ember volt, tessék bárkit megkérdezni a faluban! Emberi mérce szerint lehet, hogy jó ember volt, nem rabolt, nem ölt. De Isten felállított mércéje számít, amit Pál apostol a damaszkuszi úton kezdett el tanulni, amikor megkérdezte: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Addig tudtam, hogy mit kell cselekednem, mert megmondta a törvény. De az evangélium az,

hogy Isten mondja meg, mit kell cselekedni, a Lélek pedig aktualizálja számunkra, sőt készsé és hajlandóvá tesz annak teljesítésére!

A törvényt csak foggal, körömmel tudták megtartani a farizeusok is, azért, mert muszáj. A Lélek pedig készsé tesz arra, hogy ezentúl Őneki éljek. Elvégzi bennem, és azt mondja, hogy szabad, lehet.

5. Buzgóság tekintetében, minden erejét arra fordította Pál, hogy üldözze a hívőket. Az elmúlt évtizedekben az egyházi és az állami szférában is voltak ilyenek, akik minden erejüket arra fordították, hogy Isten gyermekeit üldözzék. „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” – mondja az apostol. Korábban, öldökléstől lihegve üldözte a Krisztus egyházát.

Az Úr nyitotta fel Pál apostol szemét is, mert mi magunktól nem fogunk rájönni, hogy az addigi értékeinket feladjuk. Amivel nem az a baj, hogy léteznek, hanem az, hogy megakadályoznak a Krisztushoz való csatlakozásban és követésében bennünket.

Amikor Pál apostol azt mondja, hogy: „Krisztus ismeretének páratlan gazdagságáért” ítélt kárnak mindent, ebben benne van, hogy megismerte az igazit. Leértékelni csak úgy tudsz valamit az életedben, ha felértékelődik számodra Jézus Krisztus. Az eredeti szövegben az a kifejezés szerepel, mint amikor a kutyának odadobnak valamit, amit kivetnek a számból, mert nem jelent semmit.

A Filippi gyülekezetben a származás, a törvény, a körülmetélés kérdése nem volt olyan lényeges, mert kevés zsidó lakott a városban, zsinagóga sem volt, ezért a folyóvíz mellett gyűltek össze szombaton. Számunkra sem ezek a kérdések lényegesek igazán.

Három gondolatot szeretnék még röviden megemlíteni.

1. Mi úgy szeretnék Jézus Krisztust megnyerni, hogy megmaradjon az életünkben más is, aminek nem kellene ott maradnia.

2. „Kárnak ítélttem mindent, a Krisztus ismeretének páratlan gazdagságáért.” Ha valaki ezt földi életében nem teszi meg, mi lesz, ha majd az Úr ítéli kárnak és szemétnak az Ő ítélőszéke előtt? Nem jobb lenne most eldobni, elhagyni, Jézusért feladni? A Biblia szerint a hit annak megvallása, hogy Jézus Krisztus mindennel felér, hiszen vele együtt ad az Atya mindent minekünk.

3. „Annak felette, most is kárnak és szemétnak ítélek mindent.” Pál ezzel megvallja, hogy nem döntött rosszul, és nem bánta meg a döntését. Mögötte van már egy bizonyos idő, amit a Krisztus követésében eltöltött. Azok a dolgok, amiket a hívő ember kárnak ítélt Krisztusért, igyekeznének visszacsúszni az életünkbe. A hívő életünk útján van egy törvény: Krisztust megelőzni tilos! Semmi és senki nem előzheti meg Krisztust a hívő ember életében. Sem a házastárs, sem a gyermek, semmi, ami szívednek

JÉZUS MINDEN MINDENEK BEN

kedves: munka, hobbi, szórakozás. Sokat harcoltam azokkal, akiknél nem Krisztus állt első helyen, hanem a család, és annak rendelték alá mindent. Az első Krisztus, a család a második helyen áll! Meg kell mondani, hogy akkor jöjjenek, amikor nincs istentisztelet, bibliaóra vagy más alkalom. Mai igénk arra biztat bennünket, hogy nem fogjuk megbánni! „Minden kincsünk te légy nekünk, Itt s fenn, a mennyben majd, Jézus te légy az életünk, mely mindörökre tart!”

Te el tudod-e boldogan mondani, hogy neked Jézus a minden mindenekben? Ő az a drága kincs számodra, akiről Pál apostol írta: „Őrizd meg a rád bízott drága kincset!” Tudod-e, hogy nekünk Krisztus a legdrágább kincsünk? Ne is legyen más, több, Ő legyen az első helyen! Erre tanította a filippieket az apostol, és Isten Szentlelke minket is. Ne legyen előzés, ne engedjünk senkit és semmit Ő elé, Jézus Krisztusban való életünkért, az Ő ismeretének, a vele való közösségnek páratlan gazdagságáért!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus köszönjük, hogy te nem sajnáltál mindent odaadni, csak mi sajnálunk mindent feláldozni érted.

Köszönjük, hogy Önmagadat megüresítetted, és szolgáló formát vettél fel. Elhagytad a mi megváltásunk érdekében a menny dicsőségét, az angyalok karának szolgálatát és magasztaló énekét, hogy eljőjj erre a földre, ahol le akartak lökni a szikláról, elárultak néhány ezüstért és keresztre feszítettek.

Köszönjük, hogy nem kötöttél kompromisszumot, nem engedte az irántunk érzett szereteted.

Bocsásd meg Urunk, hogy a mi balga szívünk megengedi nekünk! Sokszor így próbálunk lavírozni, megtartani azt is, amit el kellene hagyni, és megnyerni azt is, amiről tudjuk, hogy érdemes.

Bocsásd meg, ha nem tudtunk még leértékelni az életünkben dolgokat, segíts ebben nekünk, kérünk! Hadd legyünk olyanok, mint az apostolok, akik azt mondták: „Uram, mi mindent elhagytunk és követünk téged!”

Sok mindenbe beleöltük az erőnket, anyagiakat, javainkat, tehetségünket, eltékoztunk éveket feleslegesen, mert nem kérdeztük: „Uram mit akarsz, hogy cselekedjem?”

Engedd megtapasztalnunk az Ige igazságát: „aki megnyert engem, nyert életet!” „Minden a tietek, ti pedig Krisztusé, Krisztus pedig az Istené.”

Add, hogy szívből tudjuk vallani: a hívő ember a leggazdagabb ezen a világon, mert olyan kincse van, amelyet a tűz kohója, a hév forrósága nem emészt meg soha, amelyet tolvaj el nem lophat, rozsa meg nem emészt, a moly meg nem rághat! Légy nekünk, Úr Jézus, örök kincsünk!

Növeld azokkal a gyülekezetet, akiknek te vagy a kincsük, a legfőbb érték az életükben! Boldogan engedelmeskedünk, és alárendelünk neked mindent, Urunk, mert tudjuk, hogy mind jó, amit te akarsz és teszel!

Hadd kérjünk betegeinkért, gyászolókért, az ő vigasztalásukért, az oktatási intézmények tanulóiért, a munkába igyekvő felnőttekért! Kezünk munkáját tedd állandóvá nekünk!

Kérünk a teremtett világért, amely nyög a bűn miatt. Te adj békét a szomszéd országban, áldd meg kárpátaljai testvéreinket, az ottani gyülekezeteket! Kérünk, nemcsak a Kárpát-medencében, hanem az egész világon szétszóródott magyarokért, áldd és őrizd meg őket, nemcsak magyarságukban, hanem hitükben is! Csöndben elmondott imáinkat is légy kegyelmes meghallani, és legyen meg a te akaratom!

Ámen.

426. ének

1. Már ke - resz - tem váll - ra vet - tem,
Min - de - nem vagy, ár - va let - tem,

Ér - ted min - dent el - ha - gyok.
Hon - ja - vesz - tett szív va - gyok.

Vá - gyat, célt a múlt - nak ad - tam,

Nincs már ben - nem vak re - ménny,

Még - is gaz - dag úr ma - rad - tam:

Is - ten és a menny e - nyém.

2. Ember bánthat és zavarhat: / Szíved áldott menedék;
Sorsom próbál és sanyargat: / Édes csenddel vár az ég.
Nincsen bűm, mely könnyet adjon, / Míg szerelmed van velem,
Nincs öröm, mely elragadjon, / Hogyha nem benned lelem.
3. Lelkem, teljes üdv a részed, / Hagyd a bűt s a gondot el;
Légy vidám, ha meg-megérzed: / Tenni kell még, s túrni kell.
Gondold el: ki Lelke éltet, / Milyen Atya mosolya;
Meváltód meghalt teérted: / Mit bánkódnál, menny-fia?
4. Kegyelemből dicsőségbe / Szállj, hited majd szárnyat ad,
S az örök menny fénykörébe / Bévezet majd szent Urad.
Véget ér itt küldetésed, / Elszáll vándoréleted,
Üdvösséggé lesz reményed, / Égi látássá hited.